

[Petra Petersen.]

Selvom 1 000—2 000 eufomaner er mange — og det er de 2 000 for mange, hvis antallet er dette, fordi det altid er beklageligt, at mennesker ødelægger sig selv — finder jeg dog, at den farligste gruppe er den gruppe 3, der omtales i betænkningen, nemlig personer, som indtager stofferne klikevis og kun eller dog i overvejende grad i nydelseshensigt, og som må antages ofte at være kommet ind på misbruget gennem påvirkning fra kammerater. Det er rigtigt, hvad der står i betænkningen, at det er forhutlede personer af begge køn, der holder til i Nyhavn eller andre lignende kvarterer. Det er personer, der har vænnet sig til brugen af de farlige stoffer, og som for at tjene penge til næste dosis sælger stofferne til andre svage sjæle. Det er muligt, at man vil karakterisere disse mennesker som svage karakterer, men det er vel meget ofte mennesker, for hvem noget er gået i stykker, måske mennesker, der med drømmen om lykke og en lys fremtid er søgt ind til storbyen, men ikke har fundet det, de håbede at finde. Mange af disse står ikke til at redde, men vigtigt er det at søge at hindre, at de får lejlighed til at drage andre med sig nedad.

Jeg tror, at ved at gennemføre disse lovforslag vil man kunne opnå en del, og jeg skal give mit partis tilsagn om en velvillig og hurtig behandling.

Viggo Starcke: Den foreliggende udmærkede betænkning om misbrug af euforiserende stoffer gør det nødvendigt i en ordførertale at gå i detaljer. Jeg synes ikke, der er nogen grund til her at gennemtræve alle problemerne, hverken statistisk, toksikologisk eller farmakologisk. Det, som er det afgørende, er, at man vil forhindre en videre udvikling af det stigende misbrug af disse stoffer. Selvom det måske kan siges, at 1 000 eller 2 000 mennesker er mange, må problemet alligevel siges at være lille for øjeblikket, og hvis ikke hensigten var helt at standse denne udvikling for fremtiden for ikke at komme til at stå overfor en ulykkelig udvikling, ville man nok kunne sige om de forelagte lovforslag, at kanonerne her var større end spurvene.

Hvis det kun var sådan, at enkelte mennesker ødelægte sig selv, kunne man godt

hævde, at det måtte blive deres egen sag, men for det første har disse mennesker ofte ansvaret for andre, og for det andet breder smitten sig i vaner og optræden, en socialpsykisk smitte, og derfor får sagen en meget større betydning, end hvis det kun drejede sig om få private, individuelle laster. Flertallet af de mennesker, der bukker under for denne last, er fra naturens hånd udrustet med en vis disposition i den retning. Det er oftest holdningsløse psykopater. Såvidt jeg ved, er det de fleste lægers erfaring, at f. eks. manio-depressive patienter, patienter, der kommer ind i en nedtrykt, melankolsk fase og der ofte får en ret langvarig behandling med meget store opiums-doser, praktisk talt aldrig bliver morfinister eller opiofager, hvorimod psykopater har en vis disposition for enten at blive drankere eller narkomane eller eufomane, og nu er psykopater jo ikke ualmindelige.

Det, som man ikke må glemme, når man taler om disse stoffer, er den gavn, man har haft i hvert fald af opium og morfin til bekæmpelse af smerte. For de mennesker, der lider af overordentlig smertefulde sygdomme som kolik og neuralgi, har disse smertestillende midler ofte været en ven, og der findes sygdomme, hvor f. eks. morfin ikke blot stiller smerter, men også er et vigtigt behandlingsstof; dette gælder således ved akutte anfald af nyresten eller ved den meget farlige hjertesygdom, som man kalder coronartrombose. Det sociale problem gælder ikke så meget det smertestillende som den nydelse, den rus, den eufori, som disse stoffer giver, hvorved de tvinger menneskene ind i en flugt fra virkeligheden. Noget sådant nedbryder både menneskers karakter og helbred.

Såvel af de foreliggende lovforslag som af betænkningen fremgår det, at de mennesker, der har med disse stoffer at gøre, selvfølgelig er særlig udsat for at blive fristet, og det gælder specielt lægerne, der har ordinationsret og undertiden ordinationspligt. Blandt disse læger findes der også svage karakterer, men en undskyldning er, at lægen ofte har 24 timers arbejdsdag. Han har måske været ude hele natten i fødselshjælp og skal derefter igennem hele dagen med sygebesøg og konsultation, derefter sygebesøg igen, og måske bliver han kaldt ud 2, 3 eller 4 gange den næste nat. Sådan en